

Polibek

v Londýně

Catherine Riderová

Polibek v Londýně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Catherine Riderová
Polibek v Londýně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Polibek v Londýně

Catherine Riderová

COO
BOO

Pro Ursulu Calderovou, prvotřídní návštěvnici divadel!

Kapitola 1

Cassie

Pondělí, 17. prosince, 11:00

Za šedesát sedm minut se rozejdu s přítelem.

Nemůžu to udělat teď hned, i když ho mám vedle sebe, protože sedíme ve vlaku ploužícím se kolem neutěšeného průmyslového areálu někde v Midlands a do příjezdu na nádraží Londýn Euston nám zbývá ještě dobrá hodina. K tomu musím přičíst ještě zhruba dvě minuty, než si posbíráme zavazadla a vystoupíme z vlaku do nádražní haly. Dalších pět minut budu potřebovat, abych sebrala odvahu a vysoukala ze sebe, co chci říct.

V součtu: šedesát sedm minut. Doufám, že do té doby mi přestane srdce mlátit do hrudního koše jako do boxovacího pytle a já budu mít dost kuráže to dotáhnout do konce.

Vím, že čekat, až dorazíme do Londýna, než vyrukuju s něčím, co jsem rozhodla už před týdnem, je kruté, ale na svou obranu bych ráda dodala, že to *on* nám zarezervoval *nevratné* jízdenky domů z univerzity. Asi bych umřela, kdybych vedle něho musela sedět ještě celou hodinu poté, co jsem mu oficiálně dala kopačky.

Kromě toho nás taky přihlásil na dobrovolnický program do Ghany, takže nebudu jen ta potvora, co pošle kluka k vodě týden před Vánoci, ale taky ta, která se vybodne na *super dobrej skutek*. Nesnáším ho už jen za to, že se kvůli němu takhle cítím. Připadám si jako zločinec, ale zároveň mi dochází, že tohle je více méně to jediné, co jsem za celé tři měsíce s ním cítila.

Pravdou rukou mi jemně stiskne levačku, což je trochu divné, protože mám obě ruce mezi koleny – jediné tak se mi totiž viditelně netřesou. Už jen šedesát šest minut. Srdce se mi šplhá někam do krku. *To zvládnou. Dám to.* Zmáčkne mi ruku, aby mi ji odlepil od kolene, ale celá paže mi ztuhne, jako bych zkameněla, a tak to zabálí a raději se zase začte do vydání *The Economist* a otáčí stránky tak hlasitě, jak to jen jde. Hraje na city, abych mu z pocitu viny podala ruku, a já se nenávidím už jen za to, že mám chvilku opravdu nutkání po jeho dlani sáhnout.

Dělat to, co se ode mě čeká, je moje specialita.

„Je to kvůli tomu croissantu?“ povzdychne si otráveně Ben.

No jo, ten špenátový croissant, který mi koupil. Ten mi taky leží netknutý v klíně.

„No... já tě ale vážně prosila o *šunkovej se sýrem*,“ řeknu mu, aniž bych odlepila oči od okna. Šedivé betonové plochy za sklem jsou najednou daleko zajímavější než můj mrzutý kluk, jehož specialitou jsou zase rázná rozhodnutí o osudu ostatních.

V září se mi to ještě tak líbilo... Jenže tehdy jsem byla celá na větvi z toho, že jsem na vysoké a poprvé v životě

bydlím daleko od rodičů. Bylo příjemně povědomé chodit s někým, kdo přesně věděl, kam zamířit i co dělat, a kdo takový program rád nalinkoval i mně. Aspoň jsem měla o starost méně.

Jenže asi před týdnem mi došlo, že se přesně o takové věci vlastně starat *chci*. A co víc – po tom, co jsem celý život dělala jen to, co chtěli ostatní, jsem se o to asi starat *potřebovala*.

Což znamená, že se z toho vztahu potřebuju vyvléct.

„Ale špenátový jsou zdravější,“ zabručí Ben.

Zavrtím se na sedadle a trochu se od něho odsunu. „Ale já ho nechtěla.“ Ve vagonu to zašustí. Několik hlav se k nám zvědavě otočí, zatímco ostatní cestující okatě předstírají, že *oni rozhodně neposlouchají*.

Ben mě ignoruje a raději si rozbalí vlastní špenátový croissant. Přitom jeho pravá paže několikrát zavadí o moji levou. Měří přes metr devadesát, a tak to asi nedělá schválně – je to prostě jeden z těch kluků, kteří všude překáží. Ale stejně.

Ben pokračuje: „A taky je to samozřejmě šetrnější k životnímu prostředí...“

Raději ho už ani neposlouchám, protože jeho věčná ekokázání znám nazpaměť. Jak snadno bychom mohli zachránit planetu, kdybychom se všichni dali na vegetariánství – nebo ještě lépe rovnou na veganství. Vysvětluje to tak, že by mu člověk i věřil, že se dá nevyhnutelná globální katastrofa ještě odvrátit. Jenže když o tom mluví *on*, mám nejpozději po několika větách chuť na pořádný steak. Jen tak z trucu. Konec světa se mi pak jeví jako docela rozum-

ná cena za to, že nebudu muset poslouchat jeho přednášky o tom, jak bychom – kdyby si všichni odpustili maso – do roku 2050 mohli snížit skleníkové plyny o šedesát tři až sedmdesát procent. K tomu vždycky přihodí ještě další fakta a čísla, která jsou asi důležitá, protože je uvádí i s desetinnými místy, ale já už stejně jen tak koukám pánu bohu do oken a zajímá mě snad jen to, jak si ten kluk může pamatovat tolik informací, a přitom si nevšimnout, že jsem mu ani jedinkrát neodkývala, že se tou vegetariánkou tedy taky stanu. Copak se nikdy sám sebe neptal, zda mě přesvědčí a jestli to bude mít zásadní vliv na náš vztah?

To ale bude tím, že Ben je Ben a má „vždycky pravdu“ ve všem. Beztak počítá s tím, že jednoho dne se půjdu pást a budu jako on. Protože jako on by měli být všichni. Když jsme se kvůli tomu poprvé pohádali – stalo se to hned na druhém rande, kdy zrovna něco hustil do mobilu, a tak jsem bezmyšlenkovitě objednala pro oba kuřecí burrito –, měla jsem ten vztah rovnou utnout. Nejenže mi udělal kázáníčko, ale pořádně se naštvál, když jsem mu řekla, že teda obě burrita sním sama. „To mám jako vyhazovat jídlo? Není to náhodou plýtvání?“ setřela jsem ho tehdy.

My dva jsme to měli zapíchnout už před třetí schůzkou, ale nějak jsme to neudělali. Počítám, že je to tím, že jsem tak zvyklá, že ode mě všichni něco čekají a že jim vždycky vyhovím, že takové hádky toleruju lépe než průměrný člověk. Někteří by snad tvrdili, že je to dobře, a já bych s nimi i souhlasila – ale taky bych jim řekla, že věčná poddajnost a přizpůsobivost jednoho dostane do nejedné příšerné situace. Například do vlaku s člověkem, kterého vlastně ani

nemám ráda a který mě tu v podstatě obviňuje z toho, že pomáhám zničit planetu Zemi, jen proto, že ho odmítám vzít za ruku.

Ben ještě pořád něco mele, ale teď už se jeho hlas slil s šuměním vlaku a já se opřela čelem o okenní tabulku, abych zapomněla na jeho přednášku a místo ní si užívala, jak se blížím do Londýna. Domů. Město se mi plíží pomalu naproti a já jsem tak ráda, že mám první semestr na univerzitě konečně za sebou. Těší mě to o to víc, že jsem si vybrala psychologii, což byla chyba. Nebo taky proto, že malé univerzitní městečko holce odkojené velkoměstem prostě nesedí.

Jistý podíl na tom má ale taky fakt, že jsem ze všech předmětů vylítla a byla vyloučená ze studia.

Mezi mnou a Benem se prostírá dusivé ticho tak dlouhé, že se moje mysl vydá do míst, kam bych ji dost nerada pustila. Přemýšlím, jak vysvětlím rodičům, že jsem se nechala vylejt z oboru, který se jim stejně nikdy nezamlouval. Tedy – *mámě* se nezamlouval. U táty by mě překvapilo, kdyby si vůbec pamatoval, co jsem to studovala. Klidně bych mohla dneska přijít domů a vyklopit mu, že jsem chodila na kurzy pokročilé scientologie a jako volitelný předmět jsem si vzala tanec u tyče, a on by se s ledovým klidem zeptal, jak se mi tam líbí. Potom by si vzal čaj k sobě do pracovny, zavřel za sebou dveře a zůstal tam do té doby, než bych si začala dělat starosti, zda ještě dýchá.

Ale *máma*... Ta to určitě nenechá bez komentáře. Dá mi pěkně zbaštit, že to hned říkala, že ze mě žádná terapeutka nebude, a že je sice hezké, že chci dělat něco „normálního“, ale neměla bych zapomínat, že mi byl „dán dar“. Na brou-

šení káravého monologu měla celé tři měsíce a já se rozhodně neteším na jeho premiéru. Vlastně doufám, že až to přijde – protože ono to přijde –, přejde rovnou na konec a vyličí mi, jak snadné by všechno bylo. „Jeden jedinej telefonát a – šup!“ Hned bych měla další termín na casting do nějakého krátkého filmu, který nikdo nikdy neuvidí.

A byla bych zase herečkou, tak „jak to má být“.

Snažím se soustředit na něco za oknem. Na cokoli, co rozptýlí moje živé představy o mámině přednášce. Venku se ale všechno slévá v jednu velkou rozmazanou šmouhu, a když vjedeme do tunelu, uvidím na skle svůj vlastní odraz a skoro se nenávidím za to, jak patetický pohled to je. Máma po tom hned skočí a bude tvrdit, že můj smutek jen dokazuje, že jsem se rozhodla pro špatný obor. Vůbec ji nenapadne, že jsem třeba smutná pořád. Raději zavřu oči a zaposlouchám se do drncání vlaku...

To, že jsem usnula, mi dojde až ve chvíli, kdy mě ze snů vytrhne robotický hlas z reproduktoru oznamující, že za několik minut přijedeme do stanice Londýn Euston. Protrhu si oči, podívám se na telefon a zjistím, že je právě poledne. Zbývá mi už jen sedm minut. *Sedm minut!* Srdce mi začne splašeně bušit a já se ze všech sil pokouším pravidelně dýchat. *To zvládnou...*

Jakmile vlak zpomalí, Ben vstane. Ještě dřív než sebou vlak naposledy cukne, sundává z poličky na zavazadla naše sladěné modré batohy a zrovna se dostal někam do poloviny sebechválicího monologu.

„No řekni, nejsi ráda, že jsme kufrы poslali kurýrem už minulej týden?“ zubí se na mě a jeho křišťálově modré oči

se samou pýchou jen třpytí. Je tak nadšený, že úplně zapomněl, jak ho štválo, že jsem s ním celou cestu nepromluvila slova, odmítla ho vzít za ruku a stěžovala si na špenátový croissant (který odhodím do koše, jakmile se otočí). „Celou cestu na letiště můžeme jen takhle na lehko a nemusíme se tahat s hromadou těžkých kufrů. Až přiletíme, budeme pěkně odpočatí a celí žhaví do práce.“

Jeho hlas sice říká „*To je ale paráda*“, ale jeho tvář neschová pravý význam jeho slov: „*Koukej, jak jsem chytřej.*“

Mlčky sklouznu se sedadla, přehodím si batoh přes rameno a šourám se za ním na nástupiště. Je pondělní poledne, a tak to na Eustonském nádraží bzučí jako v úle. Zatímco my jsme zrovna vystoupili, hrnou se do našeho vlaku další davy cestujících. Asi jedou všichni domů na Vánoce? Vsadím se, že většina z nich se toho nebojí tolik jako já. A asi nikdo z nich teď nesbírá kuráž, aby dal kopačky svému spolucestujícímu.

To zvládnou. Je to jako číst ze scénáře, ne?

Ben není rodilý Londýňan, což je na něm teď vidět víc než kdy jindy. Netrpělivě uhýbá doprava a prodírá se masou dojíždějících lidí, která se na jeho vkus sune příliš pomalu, aby nakonec stanul tváří v tvář davu mířícímu na opačnou stranu.

Londýňan by věděl, že se má *držet vlevo*.

Znovu mě popadne otravné cukání mu podat ruku a vést ho až k východu, ale raději se přemůžu. Přece jen budeme pár už jen pouhé čtyři minuty.

„Tak jo. Metro. Metro... Kde je to metro?“ mumlá si pro sebe, když projdeme kolem turniketů do haly. Jakmile uvi-

dí ceduli s logem podzemky, vrhne se tím směrem. „Musíme se dostat na Paddingtonské nádraží, kde sedneme na Heathrow Express.“

Udělám asi tři kroky za ním a potom se zastavím. Mám pocit, že mi srdce šplhá po hrudním koši jako po žebříku.

„Bene, počkej.“

To zvládnou.

Otočí se a ani si nevšimne (nebo mu to je jedno?), že někoho praštil batohem a ten někdo mu teď ošklivě spílá. Jsem tak napružená, že už se nad tím ani nerozčiluju. Ben na mě upírá ty svoje velké modré oči a je tak odhodlaný dostat se na letiště, že vůbec nevnímá, že stojí uprostřed proudící řeky lidí.

Už je to tady. Přišla moje chvíle. Příští slova, která vyřknu, budou znamenat konec našeho vztahu.

„Odsud se na Paddingtonské nedostaneš,“ koktám. Bože! Skoro jsem vyměkla a řekla „nedostaneme“ místo „nedostaneš“. Ben to ale beztak ani nezaznamenal. „Musíš jít na metro na Eustonské náměstí.“

Otáčí se na ceduli metra a schody, po kterých by se teď měl dát. Potom zpátky na mě. „Myslíš, že jsem se předtím nepodíval na cestu? Bude rychlejší sednout na metro tady a přestoupit na Kings Cross.“

„Věř mi. Odsud v pohodě dojdeš pěšky na Eustonské náměstí, odkud můžeš jet Okružní, Hammersmithskou, nebo Městskou nebo Metropolitní linkou na Paddington. Budeš tam mnohem dřív.“

Lehce nakloní hlavu, jako by chtěl poznamenat: „*Jak roztomilé.*“ I když je to moje město, kde jsem prožila celý

svůj život, nemám si přece co myslet, že Ben to neví lépe. „Radši bych přece jen jel tím metrem.“

Vím, že je to možná trochu přitažené za vlasy, ale i kdybych poslední dvě hodiny (dny a týdny) neplánovala, jak mu dám kopačky, rozhodně by mě k tomu motivovala jeho odhodlanost tísnit se v metru jen kvůli jedné jediné zastávce.

Otočí se a opět zamíří ke stanici metra. Ujde zhruba pět metrů, než si všimne, že za ním nespěchám. Zůstane stát na prvním schodu (což davy dojíždějících jistě *ocení*) a zvedne hlas, aby překřikl vřavu kolem: „Tak co je? Pospěš si!“

Zapřu se palci o popruhy batohu a popadnu je tak pevně, jako bych z nich chtěla vymáčknout trochu kuráže, když mých šedesát sedm minut konečně uplynulo. Ta tři slova, na která tak zoufale čekám, mi ale ne a ne vyjít z úst. „Já nikam nejedu.“ Víc ani nepotřebuju. Celou dobu jsem se tak soustředila na sbírání odvahy je říct, že jsem vůbec nevzala v potaz obrovské, neustále někam spěchající publikum. Lidé tu proudí všemi směry a měří vzdálenost mezi námi. Náš postoj, můj nervózní pohled... A všichni to pochopí daleko dřív než Ben. V duchu ho nutím, aby mu to konečně *docvaklo*. Aby kývl na znamení, že stejně ví, co mu chci říct, a ušetřil mě trapnosti veřejného rozchodu.

Jenže je to Ben, a tak se soustředí jen na své dokonale promyšlené plány. Už si tak zvykl, že ho ve všem poslouchám, že na mě jen zírá a pořád nic nechápe. Jako bych vyhodila minci, která nikdy nespadne na zem. Stává se ze mě herec, kterému můj učitel v dramaťáku říkal „generál“ – člověk, který přebírá kontrolu nad pokaženou scénou a im-

provizuje tak dlouho, dokud si jeho kolega nevzpomene na svůj text. Na pódiu jsem tohle hravě dokázala a vždycky všechny vrátila bleskově zpět do scénáře, i když mi ta minuta vždycky připadala jako celých dvacet.

Teď mi ale slova někam uletěla, a tak si jen sundám batoh, vylovím z něho pas a přidržím ho Benovi před očima, zatímco si v duchu nadávám za to, že tohle všechno dělám s dramatickým rozmachem.

Tomu se neubráníš, srdíčko, tak se o to ani nepokoušej.
Úplně slyším mámin hlas.

Ben na mě valí oči, jako bych ho právě poprosila, aby násobil jednatřicet tři sta dvaceti dvěma. „Ty sis ho vzala ode mě z batohu? Ale proč? O pasy se přece starám já, protože ty jsi děsně... roztěkaná. V jednom kuse ztrácíš klíče, a tak jsem si pořídil rovnou dva náhradní, pamatuješ? Myslíš, že je moudré, aby ses o pasy starala zrovna ty?“

Teď se mi budou vhodné rozchodové fráze určitě hledat o něco lépe. „Mám jen svůj, protože... nikam nejedu.“

Ben obrátí oči v sloup. „Humor vážně není tvojí silnou stránkou, Cass. Tak pojď, ať nepřijdeme pozdě.“

Všude kolem nás teď lidé zpomalují a sledují nás s takovým zaujetím, že jim ani nevadí, že teď Ben zabírá polovinu schodiště do stanice metra. Vážně bych z toho neměla dělat frašku o třech aktech.

„Prostě nejedu,“ zopakuju a na chvíli si přeju, abych neměla školený hlas, který se samozřejmě nese i do toho nejvzdálenějšího kouta a nepřehluší ho ani cvrkot jednoho z největších dopravních uzlů v Londýně. Teď bych měla říct: „Mezi námi je konec, Bene,“ ale pořád doufám, že si

to ten kluk přečte mezi řádky a pochopí, nebo se tak naštve, že mu dávám kopačky na veřejnosti, že to na mě vybafne on sám.

Jenže smůla. Ben se pořád tváří zmateně a mně dojde, že nejsem generál, který se snaží dovést hereckého kolegu zpět do textu. Můj partner totiž hraje v úplně jiném kuse.

„Zase jsi nervózní?“ příběhne blíž a položí mi ruku na rameno v gestu, které snad mělo být konejšivé, ale připadá mi spíš blahosklonné.

„Už jsme o tom přece mluvili,“ nakousne. „Jasně jsem ti říkal, že za pár dní si na všechny výdobytky civilizace ani nevzpomeneš. Klidně se obejdeš bez fénu a věčného Snackchatu s kamarádkama, nebo jak se ta věc vlastně jmenuje, protože teď budeš konečně dělat něco *smysluplného*.“

Zadívám se mu do očí, i když je to těžké. Víím totiž, že kdybych je sklopila, začne mě ruka na mém rameni tlačit dolů do podzemky, a než se naděju, budu s Benem na letišti. A to by byl docela hrozný moment na to, aby se Ben dozvěděl, že jsem si vůbec nekoupila letenku.

Což ode mě nebylo zrovna hezké, já víím. Kdybychom byli oba jiní, dávno bych šla s pravdou ven, jenže jsem mu nechtěla poskytnout šanci mi moje plány vymluvit a sobě zase nechat se vést. Jak už jsem jednou zmínila – pokud jsem v něčem fakt dobrá, pak v tom, že dělám, co se ode mě čeká. Prostě jsem věděla, že tenhle rozhovor bude možný jen na *mojí* domácí půdě.

„Hele, to, co děláš, je fakt skvělý,“ řeknu, „ale myslím, že by nebylo správný jet s tebou.“

Zase nakloní hlavu. „To říkáš teď, ale...“

„Ne, nejen teď. Už jsem ti to opakovala asi stokrát: ‚Sama nevím, takže ti nic negarantuji.‘ Nebo: ‚Bene, mám pocit, že po tomhle příšerném semestru bych ráda byla chvílku doma, pár věcí si promyslela...‘ Jenže ty jsi prostě nikdy neposlouchal.“

„To proto, že tahle cesta bude ten nejlepší způsob, jak tě donutit srovnat si všechno v hlavě, už jsem ti to říkal.“

Jako by se sám snažil mi ten rozchod ulehčit. „Jenže jsi netušil, co potřebuju *já*. Nebo ti to prostě bylo ukradený. Ty jsi něco naplánoval a já se tomu měla přizpůsobit stejně tak, jako celou dobu předstíráš, že chodíš s vegetariánkou, a doufáš, že pokud to na mě budeš hrát dost dlouho, jednou se budu chovat přesně podle tvého scénáře.“

„Takže chceš říct, že jsem blbec jen proto, že se snažím ze své holky udělat dobrého člověka?“

Jeden z okolostojících čumilů – nevidím přesně který – zalapá po dechu dřív, než to stihnu já. Jsem tak překvapená tím, co Ben vypustil z pusy, že mě ani nenapadne odvrátit oči, aby neviděl, jak se mi zalévají slzami. Jedna věc je chodit s někým, kdo mě rozčiluje a koho zase rozčiluju já, ale aby si můj kluk myslel, že *nejsem dobrý člověk*?

Trvá mi jen pět vteřin, než mi dojde, že mě tak tituluje jen proto, že najednou není po jeho. Pokud jsem za tři měsíce vztahu s Benem něco pochopila, pak to, že mě vůbec nezná. Teď to jen otevřeně dokázal. Najednou bych mu nejradši vlepila pusu ze samého vděku, že mi tak hezky nahrává.

„Jedu domů,“ otočím se a zaměřím k východu. Potřebuju už jen překonat zhruba třicet metrů a hustý dav, z něhož ne všichni byli svědky naší výměny názorů. S každým kro-

kem, o který se od Bena vzdálím, je mi lehčeji. Cítím se tak uvolněně jak už celé týdny ne.

I když mě jeho hlas stíhá halou, nezpomalím. „To je absurdní! Cassie! Takže ty vážně jdeš? Co na tebe doma čeká tak důležitýho? Zírání do regálů s kosmetikou v Selfridges? Celonoční debaty o *Love Island* s cizíma lidma na netu?“

Musím se smát. Překvapuje mě, že mě poslouchal natolik pozorně, že mu v hlavě utkvěla moje podivná závislost na *Love Islandu*, hanebné tajemství léta před nástupem na univerzitu.

„Nebo si musíš vyzkoušet svůj fialovej opičí kostým?“

Zastavím se tak prudce, že do mě div nenarazí nějaká maminka s batoletem. Omluvně se usměju a pak počkám, až bude to malé z doslechu.

Potom se otočím a zasypu Bena sprškou nadávek, které rozhodně nejsou pro dětská ouška.

Několik lidí z „publika“ se rozesměje. Nevím to jistě, ale myslím, že nějaký chlápek mě povzbuzuje: „Jen mu to řekni, Mařenko!“

Znovu se dám do kroku, zatímco Ben ječí, že se mi o kufry, které jsem poslala napřed do Ghany, rozhodně starat nebude a že všechno cenné, co v nich je, rád rozdá chudým. Potom ještě dodá, že doufá, že to je v pohodě, ale říká to takový tónem, aby mi bylo jasné, že mu na mém majetku ani v nejmenším nesejde.

Ani se neobtěžuju mu říct, že jsem si zavazadla ve skutečnosti nechala poslat k tetě Gemmě do Bloomsbury.

Když jako šipka vystřelím z nádraží, cítím se tak lehká, že mě samotnou překvapí, že se nevznáším k nebi jako za-

pomenutý balonek. Po třech měsících na univerzitě, dvou hodinách ve vlaku a posledních mučivých minutách v nádražní hale jsem nadšená, že zase vidím Londýn. *Cokoli* z Londýna, dokonce i tmavé sklo a ocel eustonského přednádraží, které se pod šedivou prosincovou oblohou jeví ještě pochmurnější než obvykle. Sama ani nevím, kam mám namířeno, a tak jdu a jdu, až dorazím na zastávku autobusu hned u Euston Road. I hluboké předení městského provozu mě teď konejší, protože je to Londýn. Můj *domov*.

Když se letným ohlédnutím přesvědčím, že jsem skutečně z dohledu nádraží, nechám si batoh sklouznout z ramene a plácnu sebou na lavičku na zastávce. Euforii z toho, že to mám za sebou a že jsem v sobě skutečně našla dost kuráže na rozchod s Benem, brzy vytlačí nepříjemný pocit v žaludku, protože teď už mi zbývá jen jediné...

Zamířit domů. Když jsem našim řekla, že do Ghany nepojedu, zmínila jsem se taky o tom, že se na pár dní stavím v Birminghamu (aspoň myslím, že jsem řekla Birmingham) u neexistující kamarádky ze školy. Místo toho jsem se chtěla jen tak poflakovat v prázdném bytě tety Gemmy, než seberu dost odvahy, abych šla domů. Jenže teď si říkám, že bude nejlepší do toho skočit rovnýma nohama a mít tuhle složitou scénu za sebou.

Jediný průšvih je, že mám zase tělo jako z kamene a chybí mi vůle přinutit nohy k pohybu. Zavrtím sama nad sebou hlavou. Když už jsem to tak skvěle zvládla s Benem, přece se teď nebudu bát vrátit k vlastním rodičům! Jsem směšná.

Z úvah mě probere až ostré zahoukání, ze kterého div nedostanu infarkt. Zpoza skla na mě nerudně shlíží řidič

autobusu a gestem se ptá: tak nastupuješ, nebo co bude? Nasadím omluvný výraz a zavrtím hlavou, a tak jen protočí panenky a zavře dveře. Když se autobus rozjede, něco na jeho boku upoutá moji pozornost. Povědomá červenobílo-modrá šmouha... Dívčí tvář... Cosette! Je to plakát na předvánoční pondělní matinée *Bídníků*.

Ať do mě praští, jestli tohle není znamení! Londýn mě vzal pod svá ochranná křídla. Teď si zajdu na představení, hezky si pobulím a dostanu všechny starosti z těla. Potom budu moct čelit mámě. Podívám se na hodiny na displeji mobilu. Je ještě dost brzy na to, abych to na *Bídničky* stihla. Je před Vánoci, takže šance, že ještě dostanu lístky, je mizivá, ale pokud si mám vybrat mezi frontou na kase a mámou, rozhodně volím to první.

Vlastně není co řešit.

Kapitola 2

Jason

Pondělí, 13:34

„Já přece nejsem žádnéj lumen, tati, a ty taky ne.“

Když člověk přijde na casting s monologem ze *Smrti obchodního cestujícího*, je docela složité přesvědčit lidi z letního programu Královské akademie umění, že *Biff Loman* je vážně průměrnák, zatímco Jason Malon ne.

„Já nejsem jen tak obyčejnej chlápek. Jsem Willy Loman a ty jsi Biff Loman.“

Administrátor, trochu zavalitý šedovlasý pán sedící u stolu mezi malou, na kluka ostříhanou paní a vyhublým týpkem s rezavou bradkou – předčítá Willyho repliky monotónním britským akcentem, což mi při tom mém vyřvávání odvahy zrovna nepřidá.

Kdybych tohle tak nemiloval, asi bych si připadal jako cvok, ale teď si v duchu říkám, že se na nějaké pochyby můžu vykašlat a prostě se do toho obout, když už jsem na casting letěl až do Londýna. Prostě zatnu zuby, naběhnu na hřiště a vyždímám ze sebe, co to dá, jak by řekl můj trenér amerického fotbalu na střední. Až na to, že tohle není hřiště,

ale jen mrňavá místnost, a tak jim to budu muset naservírovat tady. Bouchnu dlaněmi o stůl, aby se můj herecký parťák aspoň obtěžoval odlepit oči od textu, a padnu na kolena.

„Tati, já jsem NULA!“ řvu jako na lesy, aniž bych zapomínal na brooklynský přízvuk, který trénuju skoro celý týden. „Jsem nicka, tati! Copak to nechápeš? Tomuhle už se nepostavím. Jsem, kdo jsem. To je celý!“

Dívám se administrátorovi do očí a ze všech sil se snažím ignorovat jeho malinko polekaný výraz. Zkus si představit, že to *není* Willy Loman, říkám si a v duchu si na jeho obličej promítnu tvář své mámy ve chvíli, kdy jí řeknu, že jakmile vyjdu z Columbijské, zůstanu v New Yorku a budu se snažit prosadit jako herec, místo abych se odstěhoval zpět do Austinu a našel si „opravdové zaměstnání“. Úplně vidím to zklamání v její tváři, které mi v srdci okamžitě vykouzlí pocit viny, že jsem ji zklamal a neusadil se hned po škole, jak to ode mě s tátou očekávali.

Tři mučivé vteřiny dávám citům volný průběh a vím, že se teď můžou stát jen dvě věci – buď mě v očích štípnou slzy a já zaboduju, nebo ze mě bude kluk, kterého si budou všichni pamatovat jako urvaného blbečka. Navíc takového, co se před nimi vrhal na kolena a dělal divný ksichty.

Když se mi po tvářích začnou koulet slzy, mám co dělat, abych se přes ně nezačal šťastně křenit. Teď už jen stačí, abych jako Biff všechno zabalil, poprosil Willyho, aby mě „nechal jít, sbalit si ten pitomej sen a na místě ho spálit dřív, než se něco stane“.

Zůstávám v roli až do chvíle, kdy můj partner kývne a otočí se s tázavým pohledem na ostatí dva. Víím, že je to

tichá diskuze o mém výkonu, jen netuším, co si těma očima asi tak říkají, protože si utírám slzy. Malá paní mi podá balení kapesníčků, které vděčně přijímám.

„Díky, madam,“ řeknu jí. Po týdnu první tři slova mým přirozeným texaským přízvukem. Většinou Stanislavského metodu moc nebaštím, ale tentokrát jsem se rozhodl, že jinak to nepůjde.

Když vracím kapesníčky na stůl, paní se na mě lehce usměje. „Děkuji, Jasone, to bylo...“ Malinko zvedne koutky úst a zadívá se na mě. Udělal jsem dojem! „Hodně citové!“

Zbývá dva porotci souhlasně pokývají hlavou. Chlapík, který četl se mnou, poklepe na text. „Moc se mi líbilo, jak jsi z Biffa udělal kluka, kterého vlastně zlomil jeho táta. To potom dodalo Willymu daleko odpornější barvy, když jsi vysekl tak děsně patetický projev.“

Vlastně jsem rád, že někdo o mém hraní tvrdí, že bylo „děsně patetické“. Herectví je divná práce.

„Děkuji, pane,“ odpovím a do uší mě uhodí můj vlastní těžký akcent. Už zbývá jen si na pozdrav ťuknout do neviditelného stetsonu. Tohle já dělám vždycky, když se dostanu do úzkých – pěkně se vykoupu ve vlastní nervozitě a získám navrch vtípem. Na spolužáky z univerzity to docela fungovalo, ale zabere to i na ty tři z Královské akademie?

„Tak se posunem dál,“ postaví se chlapík, který nečetl. Při pohledu na jeho rezavou kozí bradku mě hned napadne, že *určitě* hrál Jaga v *Othellovi*. Hned potom ale začnou fungovat moje sebezáchovné reflexy, které mi našeptávají, abych raději držel pusu a neříkal to nahlas. „Jak to máte s improvizací? Nevadí vám?“